

**Antoninus Diana Panormitanus, Clericus Regularis, Doctor
Celeberrimus, Coram S. D. N. Alexandro VII. Episcoporum
Examinator, & Sancti Officij Regni Siciliae Consultor,
Coordinatus, Seu Omnes ...**

Diana, Antonino

Lugduni, M. DC. LXXX.

1. Quotuplex sit sigillum? Et an Sigillum sacramentale ita obliget, ne injuria fiat Sacramento, ut in nullo vitæ casu, nec etiam pro tuendo Rege, vel liberando toto Orbe ab injusta conflagratione ...

[urn:nbn:de:hbz:466:1-76393](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-76393)

TRACTATUS OCTAVVS
DE
SIGILLO CONFESSIONIS.

MTRABERIS fortasse, amice Lector, me in sequenti tractatu strictiores semper opiniones amplecti, qui tamen in aliis ad exonerandas conscientias benignioribus libenter adhasi; sed ita merito faciendum esse duxi; laxæ enim opinio circa presentem materiam odiosum, ac onerosum efficiunt sacramentum Penitentia, quod facile & leue à nobis reddendum esse, omnis recta ratio exposulat. Igitur in his materiis quando due adsunt opiniones, semper illa debet amplecti, quæ fauet Sacramento. Ad cuius sacrosanctum Tribunal alliciendi potius, quam retrahendi sunt penitentes. Adde quod licet, speculatiue loquendo, multe ex infrascriptis opinionibus contra sacrum sigillum sint probabiles; tamen, ut concedunt ipsimet Doctores contrarij, ut in praxi sine peccato decantur, cum tantis circumspèctionibus faciendum est, ut difficile sine aliquo scandalo fieri possit existiment. Recte igitur in hac materia semper à Confessorijs in fauorem sacri sigilli tenendum esse puto, quibus in mentem adduco factum Iacobi I. Aragonia Regis, qui Gerundensij Episcopi linguam à tergo extrahi imperauit, quod confessionem Regis detexisset, ut refert Alaricus de disciplina tuenda, lib. 2. c. 19. n. 2. digna profecto tanto crimine pena, si à legitimo iudice infligenda fuisset. Caucant igitur silentarij, ut cum antiquis loquar, ne dent linguarum.

RESOLVTIO PRIMA.

Quotuplex sit sigillum?

Et an sigillum sacramentale ita obliget, ne iniuria fiat Sacramento, ut in nullo vitæ casu, nec etiam pro tuendo Rege, vel liberando toto Orbe ab iniusta conflagratione infringi possit; imò nec etiam violari poterit, quamuis vniuersa Ecclesia, & Fides tota Christiana per impossibile pereat, nisi sacramentale sigillum reueletur? Ex part. 5. tr. 1. Ref. 1.

§. I. **R**ESPONDEO duplex esse sigillum, alterum sacramentale, alterum naturale, non quod omne sigillum sacramentale non sit etiam naturale, sed quod non omne naturale sit sacramentale, vnde sequitur fortius esse sigillum sacramentale, quam naturale, maioremque ac fortiozem esse illius obligationem, quam huius, quoniam obligatio sigilli naturalis solum à Deo, quatenus auctore naturæ, & ideo à lege naturali in proximorum bonum, introducta fuit: obligatio autem sigilli sacramentalis introducta est à Christo quatenus Deus est, & auctor gratiæ, quæ per Sacramentum confertur. Vnde patet distinctio inter secretum naturale, & sigillum sacramentale; nam secretum naturale cum introductum sit in bonum proximi, in multis casibus non obligat quoties scilicet in detrimentum proximi vergit, temporale, vel spirituale in datum publicum & commune: dicitur etiam lex naturalis, ne aliis nocemus, sicut nobis ab aliis noceri nolumus; sigillum vero sacramentale ne iniuria fiat Sacramento, ita obligat ut in nullo vitæ casu, nec etiam pro tuendo Rege, vel liberando toto Orbe ab iniusta conflagratione infringi possit, imò nec etiam violari poterit, quamuis vniuersa Ecclesia, & fides tota Christiana per impossibile pereat, nisi sacramentale sigillum reueletur. Ita Doctores omnes communiter.

RESOL. II.

Quotuplex sit malitia in frangendo sigilli sacramentale? Et an duplicem culpam morti alem specie diuersam committat violator sigilli, vnam contra Religionem iniuria Sacramento afficiendo, reddendoque illud odiosum penitentibus, alteram contra iustitiam infamando proximum, cuius delictum occultum proditor, & an teneatur in conscientia supradictum violator sigilli hanc duplicem circumstantiam confiteriscenti duplicem committit culpam lethalem etiam diuersam specie, qui frangit illicitè secretum naturale, quod suo iuramento seruire promisit?

Et notatur, quod tunc committitur hoc peccatum, à Confessorio, quando volens, & aduertens aliquid ex confessione reuelat. Et an in aliquo casu possit Confessorius excusari à criminali, quando aliquod diceret ex quadam inauertentia? Ex part. 5. tr. 1. Ref. 2.

§. I. **R**ESPONDEO duplicem, vnam sacrilegij contra reuerentiam debitam Sacramento, aliam contra iustitiam infamam, secundum quam tenetur seruire secretum commissum in confessione & vtraque malitia est inseparabilis, quia in nullo casu potest reuelari secretum confessionis, quin vtraque malitia reperiat. De prima malitia sacrilegij constat affirmatum, quia semper dum frangitur sigillum, fit iniuria Sacramento. Secunda malitia iniustitiæ exinde patet, quia inter Confessarium & penitentem intercedit virtuale quoddam pactum de seruando isto secreto in omni casu, & sine vlla exceptione eius: ergo violatio cum semper sit iniusta, semper inducet peccatum contra iustitiam infusam. Cum igitur duplex ac geminata malitia in delicto reuelationis sigilli sacramentalis inueniatur, sequitur etiam duplicem culpam mortalem specie diuersam committi à violatore sigilli, alteram contra Religionem, iniuria Sacramentum afficiendo, reddendoque illud odiosum penitentibus; alteram contra iustitiam infamando proximum, cuius